WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 12 kwietnia 2011 r. *

W sprawie T-28/10

Euro-Information – Européenne de traitement de l'information, z siedzibą w Strasburgu (Francja), reprezentowana przez A. Grolée, adwokat,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez A. Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa R 635/2009-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego EURO AUTOMATIC PAYMENT jako wspólnotowego znaku towarowego,

* Język postępowania: francuski.

SĄD (czwarta izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i M. van der Woude, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 26 stycznia 2010 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 16 kwietnia 2010 r.,

po zapoznaniu się z repliką złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 28 czerwca 2010 r.,

uwzględniając, że w terminie miesiąca od dnia powiadomienia stron o zakończeniu procedury pisemnej nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i w zastosowaniu art. 135a regulaminu postępowania przed Sądem, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia fazy ustnej postępowania,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 18 lipca 2008 r. skarżąca, Euro-Information – Européenne de traitement de l'information, dokonała w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

2 Znak towarowy, o którego rejestrację wystąpiono, to oznaczenie słowne EURO AUTOMATIC PAYMENT.

3 Towary i usługi, dla których dokonano zgłoszenia, należą do klas 9, 35–38, 42 i 45 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

4 Decyzją z dnia 6 kwietnia 2009 r. ekspert uwzględnił zgłoszenie dla wszystkich usług należących do klas 35, 37, 38, 42 i 45 oraz dla niektórych towarów i usług należących do klas 9 i 36. Natomiast na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009] odmówił on rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla pozostałych towarów i usług należących do klas 9 i 36. Owe towary i usługi odpowiadają, dla każdej z przywołanych klas, następującemu opisowi:

— klasa 9: „dystrybutory automatyczne, automaty do wydawania banknotów, biletów, wydruków z konta, wyciągów z konta, automaty płatnicze, bankomaty, karty pamięci lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne, karty identyfikacyjne magnetyczne lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne lub z mikroprocesorem płatnicze, kredytowe lub debetowe, czytniki kodów kreskowych, wykrywacze fałszywych monet, magnetyczne nośniki danych, optyczne nośniki danych, urządzenia do przetwarzania informacji, urządzenia do komunikacji wewnętrznej, interfejsy komputerowe (informatyka), czytniki (informatyka danych), oprogramowanie komputerowe (nagrane), oprogramowanie służące do zarządzania kontami bankowymi, monitory (programy komputerowe), komputery, komputerowe urządzenia peryferyjne, programy komputerowe nagrane, komputerowe programy sterujące (dla komputerów), sprzęt radiotelefoniczny, odbiorniki (audio, wideo), urządzenia telefoniczne, telefony przenośne (komórkowe), mechanizmy na monety lub żetony do włączania telewizorów, nadajniki (telekomunikacja), centralne jednostki przetwarzania (procesory), programy i sprzęt informatyczny umożliwiające oferowanie kompleksowych usług bankowych, towarzystw finansowych i ubezpieczeniowych na odległość, mianowicie urządzenia i przyrządy informatyczne, oprogramowanie służące do bezpiecznego dokonywania płatności on-line, urządzenia i przyrządy do dokonywania płatności elektronicznych, mianowicie urządzenia i przyrządy informatyczne, sprzęt informatyczny do dokonywania płatności elektronicznych, oprogramowanie do przeprowadzania transakcji płatności elektronicznych, elektroniczne karty płatnicze, elektryczne i elektroniczne urządzenia do zarządzania transakcjami finansowymi”;

— klasa 36: „usługi bankowe, usługi finansowe, transakcje pieniężne, obsługa kart kredytowych, obsługa kart debetowych, wymiana pieniędzy, transakcje kompensacyjne (wymiana walut), usługi maklerskie w obrocie akcjami i obligacjami, usługi kredytowe, elektroniczny transfer funduszy, operacje finansowe, operacje pieniężne, transakcje finansowe, elektroniczny transfer papierów wartościowych, funduszy, kapitału, akcji, dewiz i innych papierów wartościowych, usługi dokonywania płatności on-line w elektronicznej sieci komunikacyjnej, pośrednictwo i transakcje w elektronicznej sieci komunikacyjnej on-line".

5 W dniu 5 czerwca 2009 r. skarżąca wniosła do OHIM odwołanie od decyzji eksperta w zakresie, w jakim na jej mocy odmówiono rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów i usług należących do klas 9 i 36 wymienionych w pkt 4 powyżej.

6 Decyzją z dnia 11 listopada 2009 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Druga Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie.

7 Izba Odwoławcza uznała, przyjmując za wyznacznik sposób, w jaki ogół anglojęzycznych przeciętnych konsumentów i profesjonalistów we Wspólnocie Europejskiej postrzega zgłoszony znak towarowy, że przyjęte przez eksperta znaczenie trzech słów, z których składa się ten znak, było prawidłowe. Na tej podstawie ustaliła, po pierwsze, że wyrażenie „euro automatic payment" bezpośrednio opisuje przeznaczenie towarów należących do klasy 9, czyli umożliwienie dokonywania automatycznych płatności w euro, i po drugie, że owo wyrażenie dostarcza bezpośrednich informacji na temat przedmiotu usług należących do klasy 36, czyli dokonywania lub otrzymywania automatycznych płatności w euro. W rezultacie Izba Odwoławcza stwierdziła, że zgłoszony znak towarowy ma charakter opisowy w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Żądania stron

8 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— zarejestrowanie zgłoszonego znaku towarowego dla wszystkich towarów i usług należących do klas 9 i 36;

— obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu administracyjnym i przed Sądem.

9 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności drugiego żądania skargi

10 OHIM podnosi zarzut niedopuszczalności wobec drugiego żądania skargi w zakresie dotyczącym skierowania przez Sąd do OHIM nakazu dokonania rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla wszystkich towarów i usług wskazanych w zgłoszeniu.

11 W drugim żądaniu skarżąca domaga się od Sądu zarejestrowania zgłoszonego znaku towarowego.

12 Żądanie to można interpretować dwojako. Z jednej strony może ono być rozumiane jako mające na celu nakazanie OHIM przez Sąd dokonania rejestracji zgłoszonego znaku. W myśl utrwalonego orzecznictwa jednak zgodnie z art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009) OHIM jest zobowiązany do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczenia sądu Unii. A zatem Sąd nie może kierować do OHIM nakazów. To OHIM bowiem zobowiązany jest zastosować się do zawartego w wyroku Sądu rozstrzygnięcia i jego uzasadnienia [wyroki Sądu: z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-331/99 Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld przeciwko OHIM (Giroform), Rec. s. II-433, pkt 33; z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie T-164/03 Ampafrance przeciwko OHIM - Johnson & Johnson (monBeBé), Zb.Orz. s. II-1401, pkt 24; z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-35/04 Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia przeciwko OHIM – Ferrero (FERRÓ), Zb.Orz. s. II-785, pkt 15].

13 Z drugiej strony drugie żądanie skarżącej może być rozumiane jako mające na celu zmianę przez Sąd zaskarżonej decyzji w rozumieniu art. 65 ust. 3 rozporządzenia

nr 207/2009 poprzez wydanie decyzji, którą powinna była wydać izba odwoławcza zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 40/94. Tymczasem właściwe w tym zakresie instancje OHIM nie wydają formalnej decyzji stwierdzającej zarejestrowanie wspólnotowego znaku towarowego, która to decyzja mogłaby stać się przedmiotem odwołania. W konsekwencji izba odwoławcza nie jest właściwa do rozpoznania żądania, którego celem jest dokonanie przez nią rejestracji wspólnotowego znaku towarowego. W tych okolicznościach do Sądu nie należy również rozpoznanie żądania reformatoryjnego, zmierzającego ku temu, by Sąd zmienił z takim właśnie skutkiem decyzję izby odwoławczej [postanowienie Sądu z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie T-285/08 Securvita przeciwko OHIM (Natur-Aktien-Index), Zb.Orz. s. II-2171, pkt 14, 17–23].

14 W rezultacie drugie żądanie skarżącej należy odrzucić jako niedopuszczalne.

W przedmiocie dopuszczalności dokumentów przedstawionych w załączniku 9 do skargi

15 OHIM utrzymuje, że załącznik 9 do skargi jest niedopuszczalny w zakresie, w jakim zawiera dowody, które nie zostały przedstawione w postępowaniu administracyjnym.

16 Skarżąca nie kwestionuje okoliczności, że omawiane dowody są nowe.

17 W tym zakresie przypomnienia wymaga, że zgodnie z orzecznictwem skarga do Sądu ma na celu dokonanie kontroli zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych

OHIM w rozumieniu art. 65 rozporządzenia nr 207/2009, a zatem zadaniem Sądu nie jest ponowne rozpoznanie stanu faktycznego w świetle dokumentów przedłożonych przed nim po raz pierwszy. Dopuszczenie takich dowodów jest bowiem niezgodne z art. 135 § 4 regulaminu postępowania, zgodnie z którym pisma stron nie mogą zmieniać przedmiotu sporu przed izbą odwoławczą [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie T-128/01 DaimlerChrysler przeciwko OHIM (Calandre), Rec. s. II-701, pkt 18].

18 W niniejszej sprawie nie zostało zakwestionowane, że dowody zawarte w załączniku 9 do skargi zostały przedstawione po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem. Tak więc należy je odrzucić z powodu niedopuszczalności.

Co do istoty

19 Na poparcie skargi podniesiono dwa zarzuty dotyczące, odpowiednio, naruszenia art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 i naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

Argumenty stron

20 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców między spornym oznaczeniem a towarami i usługami, dla których

odmówiono rejestracji, nie istnieje wystarczająco bezpośredni i konkretny związek. W rezultacie zgłoszony znak towarowy nie ma charakteru opisowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

21 Po pierwsze, co się tyczy znaczenia wyrazów składających się na omawiane oznaczenie, skarżąca utrzymuje z jednej strony, że słowo „euro" może być rozumiane jako odesłanie do wspólnej waluty europejskiej, a z drugiej strony, że słowo „payment" oznacza „paiment" (płatność) w języku francuskim. Jeżeli chodzi o wyraz „automatic", który można przetłumaczyć w języku francuskim jako „automatyczny", skarżąca twierdzi, że oznacza on „dokonywany bez udziału elementu woli". Skarżąca utrzymuje ponadto, że wyraz „automatic" nie ma żadnego szczególnego znaczenia w kontekście bankowości czy finansów.

22 Po drugie, odnosząc się do wyrażenia „euro automatic payment" postrzeganego jako całość, skarżąca podnosi, że okoliczność, iż składające się na nie wyrazy są natychmiast rozpoznawalne, nie nadaje znakowi już z tego tylko względu charakteru opisowego. Utrzymuje ona, że chociaż Izba Odwoławcza nie przedstawiła znaczenia wyrażenia „euro automatic payment", wydawała się ona opierać na znaczeniu przyjętym przez eksperta, a mianowicie „płatność automatyczna dokonywana w euro". Tymczasem wyrażenie to jest pozbawione bezpośredniego, jasnego i natychmiast rozpoznawanego znaczenia, jeśli wziąć pod uwagę właściwy krąg odbiorców i rozpatrywane towary. W istocie wyrażenie „euro automatic payment" stanowi dla konsumentów jedynie nieokreślone pojęcie, ponieważ jest co najmniej mało przyjęte, by płatność dokonywała się w sposób automatyczny, czyli bez wyrażenia woli.

23 Po trzecie, skarżąca utrzymuje, że zgłoszony znak towarowy nie stanowi opisu towarów należących do klasy 9, dla których odmówiono rejestracji tego znaku.

24 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi z jednej strony o „karty pamięci lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne, karty identyfikacyjne magnetyczne lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne lub z mikroprocesorem płatnicze, kredytowe lub debetowe, elektroniczne karty płatnicze" (zwane dalej „kartami należącymi do klasy 9") i z drugiej strony „magnetyczne nośniki danych, optyczne nośniki danych, urządzenia do przetwarzania informacji, urządzenia do komunikacji wewnętrznej, interfejsy komputerowe (informatyka), czytniki (informatyka danych), oprogramowanie komputerowe (nagrane), oprogramowanie służące do zarządzania kontami bankowymi, monitory (programy komputerowe), komputery, komputerowe urządzenia peryferyjne, programy komputerowe nagrane, komputerowe programy sterujące (dla komputerów), centralne jednostki przetwarzania (procesory), programy i sprzęt informatyczny umożliwiające oferowanie kompleksowych usług bankowych, towarzystw finansowych i ubezpieczeniowych na odległość, mianowicie urządzenia i przyrządy informatyczne, oprogramowanie służące do bezpiecznego dokonywania płatności on-line, urządzenia i przyrządy do dokonywania płatności elektronicznych, mianowicie urządzenia i przyrządy informatyczne, sprzęt informatyczny do dokonywania płatności elektronicznych, oprogramowanie do przeprowadzania transakcji płatności elektronicznych, elektryczne i elektroniczne urządzenia do zarządzania transakcjami finansowymi" oraz „sprzęt radiotelefoniczny, odbiorniki (audio, wideo), urządzenia telefoniczne, telefony przenośne (komórkowe), mechanizmy na monety lub żetony do włączania telewizorów, nadajniki (telekomunikacja)" (zwane dalej „towarami z dziedziny informatyki i telekomunikacji należącymi do klasy 9"), skarżąca utrzymuje zasadniczo, że Izba Odwoławcza bezzasadnie zastosowała rozumowanie odnoszące się do wszystkich tych towarów łącznie, podczas gdy niektóre karty należące do klasy 9 nie pozwalają na dokonywanie płatności, a niektóre towary z dziedziny informatyki i telekomunikacji należące do klasy 9 nie mogą mieć wbudowanego mechanizmu dokonywania płatności.

25 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że wbrew stwierdzeniom zawartym w zaskarżonej decyzji działania wykonywane za pomocą „automatów do wydawania banknotów", „wykrywaczy fałszywych monet", „bankomatów" i „czytników kodów kreskowych", odrębnie wymienionych w zgłoszeniu, nie mogą być analizowane jako transakcje płatności. Utrzymuje ona, że sporny znak towarowy nie stanowi opisu tych towarów ani żadnej z ich właściwości.

26 W trzeciej kolejności skarżąca podnosi, że wbrew stwierdzeniom zawartym w zaskarżonej decyzji wymienione w zgłoszeniu znaku „automaty do wydawania wydruków z konta, wyciągów z konta" nie są nierozerwalnie związane z „automatami do wydawania banknotów", a ponadto, niezależnie od tego, nawet gdyby przyjąć, że tak jest, te ostatnie same w sobie, podobnie jak „automaty do wydawania wydruków z konta, wyciągów z konta", nie mają nic wspólnego z transakcją płatności.

27 W czwartej kolejności, jeżeli chodzi o „dystrybutory automatyczne" i „automaty do wydawania biletów", ponieważ płatność dokonywana w celu skorzystania z usługi oferowanej przez te maszyny nie jest realizowana w sposób automatyczny, tylko jest wyrazem woli, zestawienie wyrazu „automatic" ze słowami „euro" i „payment" sprawia, że wyrażenie to wywołuje jedynie pewne skojarzenia, a nie ma charakteru opisowego względem wspomnianych towarów.

28 W piątej kolejności skarżąca twierdzi, że domagając się ochrony zgłoszonego znaku towarowego odrębnie dla każdego z towarów należących do klasy 9, pragnęła skorzystać z odrębnej ochrony w zakresie z jednej strony towarów pozwalających na przeprowadzenie transakcji płatności iz drugiej strony towarów niemających nic wspólnego z transakcjami płatności.

29 Po czwarte, skarżąca utrzymuje, że zgłoszony znak towarowy nie jest opisowy w stosunku do przywołanych w pkt 4 powyżej usług należących do klasy 36, dla których odmówiono rejestracji znaku (zwanych dalej „usługami należącymi do klasy 36").

30 Primo, odnosząc się do „usług maklerskich w obrocie akcjami i obligacjami", skarżąca utrzymuje, że są one związane z zawodem brokera, który działa na giełdzie, pośrednicząc w obrocie papierami wartościowymi. Twierdzi ona, że zgłoszony znak towarowy nie stanowi opisu ani przedmiotu tych usług, ani żadnej z ich właściwości. To samo odnosi się do usług „pośrednictwo w elektronicznej sieci komunikacyjnej on-line".

31 Secundo, skarżąca kwestionuje przeprowadzoną przez Izbę Odwoławczą analizę usług „wymiany pieniędzy", zgodnie z którą operacje te zakładają dokonywanie płatności. W rezultacie zgłoszony znak towarowy nie jest opisowy ani względem przywołanych usług, ani żadnej z ich właściwości.

32 Po piąte, skarżąca podnosi, że z jednej strony, jeżeli chodzi o objęte zgłoszeniem znaku towary i usługi z dziedziny bankowości i finansów, w przypadku których wyrazy „payment" i „euro" mogą wywoływać skojarzenia, wyrażenie „euro automatic payment", z racji tego, że nie ma bezpośredniego, jasnego i natychmiast rozpoznawalnego znaczenia, wywołuje co najwyżej, po pogłębionej analizie przeprowadzonej przez właściwy krąg odbiorców, skojarzenia dotyczące wspomnianej dziedziny. Zdaniem skarżącej towary i usługi, o których mowa, to:

— w zakresie klasy 9 – „karty magnetyczne lub z mikroprocesorem płatnicze, kredytowe lub debetowe, automaty płatnicze, automaty bankowe, mechanizmy na monety lub żetony do włączania telewizorów programy i sprzęt informatyczny umożliwiające oferowanie kompleksowych usług bankowych, towarzystw finansowych i ubezpieczeniowych na odległość, mianowicie urządzenia i przyrządy informatyczne, oprogramowanie służące do bezpiecznego dokonywania płatności on-line, urządzenia i przyrządy do dokonywania płatności elektronicznych, mianowicie urządzenia i przyrządy informatyczne, sprzęt informatyczny do

dokonywania płatności elektronicznych, elektroniczne karty płatnicze, elektryczne i elektroniczne urządzenia do zarządzania transakcjami finansowymi";

— w zakresie klasy 36 – wszystkie z wymienionych w pkt 4 powyżej usług, z wyjątkiem „wymiana pieniędzy, usługi maklerskie w obrocie akcjami i obligacjami, usługi kredytowe, elektroniczny transfer akcji i innych papierów wartościowych, pośrednictwo w elektronicznej sieci komunikacyjnej on-line".

33 Z uwagi na to, że używane wyrażenie jest nieprecyzyjne i niezrozumiałe w kontekście omawianych towarów i usług, zgłoszony znak towarowy nie może zostać uznany za opisowy. Na poparcie swej argumentacji skarżąca przywołuje wcześniejszą praktykę decyzyjną OHIM, podnosząc, że na podstawie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 nie można odmówić rejestracji oznaczenia, które wywołuje jedynie skojarzenia.

34 Z drugiej strony, co się tyczy pozostałych towarów i usług, które zdaniem skarżącej nie należą do dziedziny bankowości i finansów, wyrazy „euro" i „payment" nie mają cechy wywoływania skojarzeń i stanowią dowolnie dobrany zbiór słów. A zatem połączenie wyrazów „euro automatic payment" nie posiada w odniesieniu do nich znaczenia. Wyrażenie to nie jest zatem opisowe ani względem omawianych towarów i usług, ani żadnej z ich właściwości.

35 W konsekwencji skarżąca twierdzi, że zgłoszony znak towarowy nie stanowi opisu towarów i usług, dla których odmówiono rejestracji, a jest jedynie dowolnie dobraną kombinacją słów lub po prostu przywołuje skojarzenia na ich temat.

36 Po szóste, skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, iż ta nie wykazała, w jaki sposób zgłoszony znak towarowy jest „powszechnie używany do sprzedaży omawianych towarów lub usług". Izba Odwoławcza nie dowiodła bowiem, że omawiane oznaczenie jest lub mogłoby być w przyszłości używane w celach opisowych.

37 OHIM nie zgadza się z argumentami skarżącej.

Ocena Sądu

38 Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 nie są rejestrowane znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług. Owe oznaczenia uznaje się za niezdolne do pełnienia podstawowej funkcji znaku towarowego, jaką jest wskazywanie pochodzenia towarów i usług (wyrok Trybunału z dnia 23 października 2003 r. w sprawie C-191/01 P OHIM przeciwko Wrigley, Rec. s. I-12447, pkt 29, 30).

39 Z tego punktu widzenia oznaczenia i wskazówki, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, to takie, które w zwykłym z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców użyciu mogą służyć oznaczeniu – bądź bezpośrednio, bądź przez wspomnienie jednej z ich podstawowych właściwości – towaru lub usługi, dla których wystąpiono o rejestrację [wyrok Trybunału z dnia 20 września 2001 r. w sprawie C-383/99 P Procter & Gamble przeciwko OHIM, Rec. s. I-6251, pkt 39; wyrok Sądu z dnia 22 czerwca 2005 r. w sprawie T-19/04 Metso Paper Automation przeciwko OHIM (PAPERLAB), Zb.Orz. s. II-2383, pkt 24].

40 Z powyższych rozważań wynika, że aby oznaczenie zostało objęte zakazem przewidzianym przez art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, musi ono wykazywać wystarczająco bezpośredni i konkretny związek z rozpatrywanymi towarami lub usługami, który może pozwolić danemu kręgowi odbiorców natychmiast i bez głębszego zastanowienia dostrzec w nim opis tych towarów lub usług lub jednej z ich właściwości (ww. w pkt 39 wyrok w sprawie PAPERLAB, pkt 25).

41 A zatem charakter opisowy znaku towarowego należy oceniać z jednej strony poprzez odniesienie do towarów i usług, dla których wystąpiono o rejestrację oznaczenia, i z drugiej strony z uwzględnieniem sposobu, w jaki postrzega go właściwy krąg odbiorców składający się z konsumentów danych towarów lub usług [wyrok Sądu z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie T-207/06 Europig przeciwko OHIM (EUROPIG), Zb.Orz. s. II-1961, pkt 30].

42 W niniejszej sprawie strony nie zaprzeczają, iż Izba Odwoławcza miała podstawy, by uznać, że właściwy krąg odbiorców składa się z anglojęzycznych konsumentów Wspólnoty, że obejmuje on profesjonalistów i laików oraz że wspomniany krąg odbiorców należy uznać za właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny. Podobnie nie zostało zakwestionowane, że trzy elementy słowne składające się na zgłoszony znak towarowy są słowami języka angielskiego, zrozumiałymi dla tego kręgu odbiorców.

43 Na wstępie należy odrzucić jako bezzasadny argument skarżącej (zob. pkt 36 powyżej), jakoby Izba Odwoławcza nie dowiodła, że omawiane oznaczenie jest lub mogłoby być w przyszłości używane w celach opisowych.

44 Z orzecznictwa wynika bowiem, że o ile art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 służy realizacji celu leżącego w ogólnym interesie, polegającego na umożliwieniu wszystkim swobodnego używania oznaczeń lub wskazówek, które określają właściwości towarów lub usług objętych zgłoszeniem (ww. w pkt 38 wyrok w sprawie OHIM

przeciwko Wrigley, pkt 31), o tyle jego stosowanie nie zależy od istnienia konkretnej, rzeczywistej i poważnej konieczności pozostawienia do swobodnego używania przez osoby trzecie [wyrok Sądu z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-106/00 Streamserve przeciwko OHIM (STREAMSERVE), Rec. s. II-723, pkt 39].

45 W rezultacie należy zbadać, stosownie do orzecznictwa przypomnianego w pkt 40 powyżej, czy zgłoszony znak towarowy jest objęty zakresem zakazu zawartego w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009. Przy dokonywaniu tego badania zgłoszony znak towarowy musi być rozpatrywany jako całość (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie C-273/05 P OHIM przeciwko Celltech, Zb.Orz. s. I-2883, pkt 78–80).

46 W odniesieniu do wyrażenia „euro automatic payment" należy wskazać, że nie odbiega ono od składniowych czy leksykalnych reguł języka angielskiego, z którymi, przeciwnie, jest zgodne [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie T-356/00, DaimlerChrysler przeciwko OHIM (CARCARD), Rec. s. II-1963, pkt 29]. W tym zakresie strony są zgodne co do tego, że przymiotnik „automatic" w sposób oczywisty określa rzeczownik „payment".

47 Jeżeli chodzi o znaczenie elementów tworzących zgłoszony znak towarowy, bezsporne jest, po pierwsze, że element „euro" może zostać odebrany jako odniesienie do wspólnej waluty europejskiej, a po drugie, że jeżeli wziąć pod uwagę właściwy krąg odbiorców, element „payment", który można przetłumaczyć w języku francuskim jako „paiement" (płatność), będzie potocznie rozumiany jako przekazanie określonej sumy pieniędzy w wykonaniu zobowiązania pieniężnego. Natomiast element „automatic" odsyła zdaniem skarżącej do czynności, która jest wykonywana bez udziału elementu woli. W rezultacie, wciąż w przekonaniu skarżącej, wyrażenie „euro automatic payment" pozbawione jest jakiegokolwiek bezpośredniego, jasnego i natychmiast rozpoznawalnego znaczenia.

48 Niemniej, nawet jeżeli wyraz „automatic" odsyła do mechanizmu zdolnego do wykonywania sam z siebie jakiejś czynności lub do samodzielnego zastosowania jakiejś procedury, to taka okoliczność nie wyklucza, że ów mechanizm może zostać zapoczątkowany tudzież podtrzymany przez wolę człowieka. Jest tak na przykład w przypadku ustanowienia w instytucji bankowej polecenia zapłaty na rzecz osoby trzeciej. A zatem, wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, wyrażenie „euro automatic payment" może być interpretowane jako odesłanie do wykonania automatycznego procesu zapłaty w euro wymagającego podjęcia przez użytkownika decyzji co do tego, czy świadomie z niego skorzysta i czy będzie go używał w sposób okazjonalny czy stały.

49 Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącej, OHIM słusznie podnosi, że słowo „automatic", pochodzące z rodziny wyrazów języka angielskiego, których rdzeniem jest „automat", jest często używane w tym języku w dziedzinie bankowości i finansów. I tak na przykład „automat" oznacza zwykle automatyczny dystrybutor banknotów, a wyrażenie „automated teller machine" oznacza wielofunkcyjny bankomat lub bankomat służący jedynie do wypłaty gotówki. W konsekwencji właściwy krąg odbiorców nie dostrzeże nic dziwnego ani niezwykłego w fakcie, że w języku angielskim słowa „automatic" lub „payment" są użyte w sposób powiązany z dziedziną bankowości i finansów.

50 Wreszcie należy przypomnieć, że okoliczność, iż zgłoszony znak towarowy może – jak utrzymuje skarżąca – posiadać inne znaczenia, nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem oznaczenie słowne może się spotkać z odmową rejestracji na podstawie wspomnianego przepisu, jeżeli przynajmniej jedno z jego możliwych znaczeń opisuje właściwość danych towarów lub usług [ww. w pkt 38 wyrok w sprawie OHIM przeciwko Wrigley, pkt 32; wyrok Sądu z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie T-15/09 Euro-Information przeciwko OHIM (EURO AUTOMATIC CASH), niepublikowany w Zbiorze, pkt 39].

51 Zważywszy na powyższe, należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza słusznie uznała za prawidłowe przyjęte przez eksperta znaczenie wyrażenia „euro automatic payment", czyli automatyczna płatność dokonywana w euro. Takie wyrażenie winno zatem być interpretowane jako odniesienie do mechanizmu dokonywania płatności w euro, z którego konsument świadomie pragnie korzystać w sposób okazjonalny lub stały i który jest w stanie sam z siebie wykonać jakąś czynność lub samodzielnie zastosować jakąś procedurę. Należy stwierdzić, że właściwy krąg odbiorców uchwyci owo znaczenie bez konieczności przeprowadzenia pogłębionej analizy czy refleksji intelektualnej.

52 W konsekwencji argument skarżącej, że wyrażenie „euro automatic payment" nie posiada bezpośredniego, jasnego i natychmiast rozpoznawalnego znaczenia, jest bezzasadny i musi zostać odrzucony.

53 A zatem w następnej kolejności konieczne jest dokonanie oceny, czy zgodnie ze znaczeniem, jakie należy nadać wyrażeniu „euro automatic payment", ma ono charakter opisowy względem towarów i usług, dla których wystąpiono o rejestrację znaku.

54 W tym względzie, co się tyczy, po pierwsze, istotnych wymogów proceduralnych, których należy dotrzymać przy rozpatrywaniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, z orzecznictwa wynika, że z punktu widzenia obowiązku uzasadnienia badanie bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji powinno obejmować każdy z towarów lub każdą z usług, dla których wystąpiono o rejestrację znaku, a decyzja właściwego organu o odmowie rejestracji znaku towarowego co do zasady powinna być uzasadniona w odniesieniu do każdego z tych towarów lub każdej z tych usług [zob. wyrok Sądu z dnia 20 maja 2009 r. w sprawach połączonych T-405/07 i T-406/07 CFCMCEE przeciwko OHIM (P@YWEB CARD i PAYWEB CARD), Zb.Orz. s. II-1441, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo]. Ponadto Trybunał wyjaśnił, że obowiązek uzasadnienia wynika z podstawowego wymogu, aby wszelkie decyzje organów odmawiające możliwości skorzystania z prawa uznanego w prawie wspólnotowym mogły zostać poddane kontroli sądowej mającej na celu zapewnienie skutecznej ochrony tego prawa, która to kontrola musi z tego względu dotyczyć zgodności z prawem uzasadnienia decyzji. Jednakże w przypadku gdy ta sama podstawa odmowy rejestracji podnoszona

jest wobec całej kategorii lub grupy towarów lub usług, organ może ograniczyć się do ogólnego uzasadnienia dotyczącego wszystkich rozpatrywanych towarów lub usług (wyrok Trybunału z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie C-239/05 BVBA Management, Training en Consultancy, Zb.Orz. s. I-1455, pkt 34–37; ww. wyrok w sprawach połączonych P@YWEB CARD i PAYWEB CARD, pkt 54).

55 Możliwość przedstawienia przez OHIM ogólnego uzasadnienia dotyczącego zastosowania bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji do całej kategorii lub grupy towarów lub usług nie może jednak przeszkodzić w osiągnięciu celu obowiązku uzasadnienia, określonego w art. 253 WE oraz w art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009, którym jest umożliwienie przeprowadzania skutecznej kontroli sądowej decyzji o odmowie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego. W związku z tym należy wymagać, by pomiędzy objętymi zgłoszeniem towarami lub usługami istniał na tyle bezpośredni i konkretny związek, aby tworzyły one jedną kategorię lub grupę towarów lub usług o charakterze wystarczająco jednorodnym, by pozwolić OHIM na tego rodzaju ogólne uzasadnienie. Tymczasem sam fakt, że rozpatrywane towary lub usługi należą do tej samej klasy w rozumieniu porozumienia nicejskiego, nie jest w tym względzie wystarczający, ponieważ klasy te często zawierają bardzo różnorodne towary lub usługi, które niekoniecznie muszą wykazywać między sobą związek dostatecznie bezpośredni i konkretny (zob. ww. w pkt 54 wyrok w sprawach połączonych P@YWEB CARD i PAYWEB CARD, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 Po drugie, w odniesieniu do rozpatrywania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego co do istoty z orzecznictwa wynika, że na podstawie rozporządzenia nr 207/2009 OHIM winien rozpoznać zgłoszenie w stosunku do wszystkich towarów lub usług widniejących na wykazie towarów lub usług, dla których wystąpiono o rejestrację, z tym że jeżeli ówwykaz obejmuje jedną – lub więcej – kategorię towarów lub usług, OHIM nie jest zobowiązany do przeprowadzenia odrębnej analizy każdego z towarów lub każdej z usług należących do poszczególnych kategorii, lecz winien

rozpatrywać daną kategorię jako całość [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie T-304/06 Reber przeciwko OHIM - Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), Zb.Orz. s. II-1927, pkt 22, 23 i przytoczone tam orzecznictwo].

57 W rezultacie, po trzecie, w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 54 i 55 powyżej należy w drodze analogii stwierdzić, że jeżeli chodzi o materialne wymogi rozpatrywania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, do których odnosi się pkt 56 powyżej, OHIM może przeprowadzić całościowe badanie według kategorii towarów lub usług jedynie pod warunkiem, że dane towary lub usługi wykazują na tyle bezpośredni i konkretny związek, że można je uznać za wystarczająco jednorodną kategorię lub grupę towarów lub usług.

58 To właśnie z punktu widzenia wyżej wymienionych zasad należy zweryfikować, czy Izba Odwoławcza w stopniu zgodnym z wymogami prawa zbadała opisowy charakter zgłoszonego znaku towarowego względem towarów i usług objętych zgłoszeniem.

— W przedmiocie kart należących do klasy 9

59 Jeżeli chodzi o karty należące do klasy 9, czyli „karty pamięci lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne, karty identyfikacyjne magnetyczne lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne lub z mikroprocesorem płatnicze, kredytowe lub debetowe, elektroniczne karty płatnicze", Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 20 zaskarżonej decyzji, że z uwagi na to, iż wspomniane karty mogły być używane do dokonywania płatności, zgłoszony znak towarowy opisywał przeznaczenie rozpatrywanych towarów.

60 W tym względzie należy przypomnieć na wstępie, że w zakresie, w jakim towary te, skierowane do tych samych odbiorców, a mianowicie do ogółu odbiorców i profesjonalistów, mają postać karty wyposażonej w pasek magnetyczny, mikroprocesor lub chip umożliwiający rejestrowanie i przekazywanie informacji za pomocą urządzenia (cyfrowego) do odczytywania i przetwarzania danych, stanowią one, z racji podobnych – a wręcz identycznych – właściwości i funkcji, jednorodną grupę towarów.

61 Karty te bowiem umożliwiają usługodawcom przekazywanie zarejestrowanych na nich informacji i danych w obrębie sieci komunikacyjnej, takiej jak Internet, sieć kablowa lub satelitarna, w celu umożliwienia ustalenia tożsamości posiadacza karty, a także jego prawa dostępu. Owo przekazywanie informacji i danych może pozwolić posiadaczom kart na uzyskanie dostępu, w niektórych przypadkach odpłatnie, do danej sieci komunikacyjnej w celu dokonywania płatności elektronicznych (zob. analogicznie ww. w pkt 54 wyrok w sprawach połączonych P@YWEB CARD i PAYWEB CARD, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

62 Izba Odwoławcza miała zatem podstawy, by z jednej strony stwierdzić, że ta kategoria towarów wykazywała wspólne właściwości, w tym tę polegającą na umożliwieniu realizacji płatności w euro, i w rezultacie w zakresie tych towarów dokonać całościowej oceny zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w stosunku do wskazanej kategorii, a z drugiej strony, by uznać, że właściwy krąg odbiorców, skonfrontowany z towarami należącymi do tej kategorii i opatrzonymi oznaczeniem „euro automatic payment", natychmiast i bez żadnej refleksji pomyśli, że ma do czynienia z kartami służącymi do dokonywania automatycznych płatności w euro.

63 W konsekwencji Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła opisowy charakter zgłoszonego znaku towarowego względem omawianych kart.

— W przedmiocie towarów z dziedziny informatyki i telekomunikacji należących do klasy 9

64 Jeżeli chodzi o towary z dziedziny informatyki i telekomunikacji należące do klasy 9, czyli „magnetyczne nośniki danych, optyczne nośniki danych, urządzenia do przetwarzania informacji, urządzenia do komunikacji wewnętrznej, interfejsy komputerowe (informatyka), czytniki (informatyka danych), oprogramowanie komputerowe (nagrane), oprogramowanie służące do zarządzania kontami bankowymi, monitory (programy komputerowe), komputery, komputerowe urządzenia peryferyjne, programy komputerowe nagrane, komputerowe programy sterujące (dla komputerów), centralne jednostki przetwarzania (procesory), programy i sprzęt informatyczny umożliwiające oferowanie kompleksowych usług bankowych, towarzystw finansowych i ubezpieczeniowych na odległość, mianowicie urządzenia i przyrządy informatyczne, oprogramowanie służące do bezpiecznego dokonywania płatności on-line, urządzenia i przyrządy do dokonywania płatności elektronicznych, mianowicie urządzenia i przyrządy informatyczne, sprzęt informatyczny do dokonywania płatności elektronicznych, oprogramowanie do przeprowadzania transakcji płatności elektronicznych, elektryczne i elektroniczne urządzenia do zarządzania transakcjami finansowymi", które należą do dziedziny informatyki, oraz „sprzęt radiotelefoniczny, odbiorniki (audio, wideo), urządzenia telefoniczne, telefony przenośne (komórkowe), mechanizmy na monety lub żetony do włączania telewizorów, nadajniki (telekomunikacja)", które odnoszą się do telekomunikacji, Izba Odwoławcza uznała w pkt 22 zaskarżonej decyzji, że wszystkie te towary mogły zawierać mechanizm dokonywania płatności automatycznych oraz że w związku z tym między zgłoszonym znakiem towarowym a wspomnianymi towarami istniał wystarczająco bezpośredni i konkretny związek.

65 Po pierwsze, co się tyczy towarów z dziedziny informatyki należących do klasy 9, w zakresie, w jakim wszystkie te towary, skierowane do tych samych odbiorców, a mianowicie ogółu odbiorców i profesjonalistów, są zdatne do rejestrowania, przechowywania, przetwarzania, przesyłania i transmitowania informacji i danych, stanowią one, z racji podobnych – a wręcz identycznych – właściwości i funkcji, jednorodną grupę towarów. Z tych samych bowiem względów co przedstawione w pkt 61

powyżej w odniesieniu do kart omawiane tutaj towary pozwalają ich użytkownikom na dokonywanie płatności elektronicznych, w tym również na odległość.

66 Izba Odwoławcza miała zatem podstawy, by z jednej strony stwierdzić, że ta kategoria towarów wykazywała wspólne właściwości, w tym tę polegającą na umożliwieniu realizacji płatności w euro, i w rezultacie w zakresie tych towarów dokonać całościowej oceny zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w stosunku do wskazanej kategorii, a z drugiej strony, by uznać, że właściwy krąg odbiorców, skonfrontowany z towarami należącymi do tej kategorii i opatrzonymi oznaczeniem „euro automatic payment", natychmiast i bez żadnej refleksji pomyśli, że ma do czynienia z towarem powiązanym z siecią komunikacyjną, zawierającym mechanizm dokonywania płatności automatycznych, który pozwoli mu w sposób bezpośredni dokonać płatności w euro za pośrednictwem owej sieci.

67 Po drugie, co się tyczy towarów z dziedziny telekomunikacji należących do klasy 9 w zakresie, w jakim wszystkie te towary, skierowane do tych samych odbiorców, a mianowicie ogółu odbiorców i profesjonalistów, są zdatne do zarejestrowania, przetwarzania, przesyłania i transmitowania informacji i danych, stanowią one, z racji podobnych – a wręcz identycznych – właściwości i funkcji, jednorodną grupę towarów. Z tych samych bowiem względów co przedstawione w pkt 61 powyżej w odniesieniu do kart omawiane tutaj towary pozwalają ich użytkownikom na dokonywanie płatności elektronicznych, w tym również na odległość. Dotyczy to również „mechanizmów na monety lub żetony do włączania telewizorów", ponieważ tego rodzaju mechanizmy, jak na przykład dekoder lub odbiornik płatnych programów telewizyjnych oferowanych w sieci kablowej lub satelitarnej, są wyposażone zarówno w kartę (często zwaną „smartcard"), jak i w urządzenie umożliwiające włożenie takiej karty w celu autoryzowania płatnego dostępu do tego rodzaju sieci (zob. analogicznie ww. w pkt 54 wyrok w sprawach połączonych P@YWEB CARD i PAYWEB CARD, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

68 Izba Odwoławcza miała zatem podstawy, by z jednej strony stwierdzić, że ta kategoria towarów wykazywała wspólne właściwości, w tym tę polegającą na umożliwieniu realizacji płatności w euro, i w rezultacie w zakresie tych towarów dokonać całościowej, według kategorii, oceny zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w stosunku do wskazanej kategorii [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-396/07 France Télécom przeciwko OHIM (UNIQUE), niepublikowany w Zbiorze, pkt 29], a z drugiej strony, by uznać, że właściwy krąg odbiorców, skonfrontowany z towarami należącymi do tej kategorii i opatrzonymi oznaczeniem „euro automatic payment", natychmiast i bez żadnej refleksji pomyśli, że ma do czynienia z towarem powiązanym z siecią komunikacyjną, zawierającym mechanizm dokonywania płatności automatycznych, który pozwoli mu w sposób bezpośredni dokonać płatności w euro za pośrednictwem owej sieci.

69 W konsekwencji Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła opisowy charakter zgłoszonego znaku towarowego względem omawianych towarów z dziedziny informatyki i telekomunikacji.

— W przedmiocie pozostałych towarów należących do klasy 9

70 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do „automatów do dokonywania płatności" i „bankomatów" należy stwierdzić, podobnie jak to uczyniła Izba Odwoławcza w pkt 15 zaskarżonej decyzji i wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, że te pierwsze, a możliwe i wręcz prawdopodobne, że również te drugie służą do dokonywania płatności automatycznych.

71 Zgłoszony znak towarowy będzie zatem postrzegany jako opis funkcji technicznej rozpatrywanych towarów, czyli możliwości dokonania płatności w euro, lub jako odniesienie do ich właściwości, czyli automatyczności, która może być brana pod uwagę przez właściwy krąg odbiorców w momencie podejmowania przez nich wyboru

w zakresie takich towarów. W konsekwencji zgłoszony znak towarowy informuje właściwy krąg odbiorców o jednej z podstawowych właściwości rozpatrywanych towarów, czyli o tym, że posiadają lub mogą posiadać mechanizm pozwalający na dokonywanie automatycznych płatności w euro.

72 Z powyższego wynika, że wyrażenie „euro automatic payment" może z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców być powszechnie używane w obrocie w celu określenia jednej z właściwości „automatów do dokonywania płatności" i „bankomatów", a zatem Izba Odwoławcza słusznie uznała sporny znak za opisowy względem przeznaczenia wspomnianych towarów.

73 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o „wykrywacze fałszywych monet", „dystrybutory automatyczne", „automaty do wydawania biletów" i „czytniki kodów kreskowych", Izba Odwoławcza uznała w pkt 17, 19 i 21 zaskarżonej decyzji, że wszystkie te towary zawierają mechanizm dokonywania płatności automatycznych tudzież mogą być wbudowane w taki mechanizm. Ponadto w pkt 19 i 21 zaskarżonej decyzji wyjaśniła ona, że „wykrywacze fałszywych monet" i „czytniki kodów kreskowych" mogą być ściśle powiązane z urządzeniami do dokonywania płatności automatycznych takimi jak automaty do wydawania biletów lub innych przedmiotów i mogą zatem mieć to samo przeznaczenie co te ostatnie.

74 Następnie zgodnie z tym, co zostało wskazane w pkt 51 powyżej, automatyczne płatności w euro muszą być interpretowane jako odniesienie do mechanizmu, z którego konsument świadomie pragnie korzystać w sposób okazjonalny lub stały i który jest w stanie sam z siebie wykonać jakąś czynność lub samodzielnie zastosować jakąś procedurę.

75 Z powyższych rozważań wynika, że wbrew twierdzeniom skarżącej automatyczny charakter płatności w euro dokonywanych za pomocą „dystrybutorów automatycznych" i „automatów do wydawania biletów" nie wyklucza występowania przejawów woli konsumenta.

76 W konsekwencji Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła, że zgłoszony znak towarowy stanowi opis przeznaczenia „wykrywaczy fałszywych monet", „dystrybutorów automatycznych", „automatów do wydawania biletów" i „czytników kodów kreskowych" w tym znaczeniu, że owe towary zawierają mechanizm dokonywania płatności automatycznych tudzież mogą być wbudowane w taki mechanizm.

77 W trzeciej kolejności, w odniesieniu do „automatów do wydawania banknotów" Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 18 zaskarżonej decyzji, że w przypadku gdy bankowy automat do wydawania banknotów wydaje właścicielowi karty bankowej określoną sumę pieniędzy, instytucja bankowa, z którą jest związany ten automat, nie czyni nic innego jak dokonuje zapłaty określonej sumy pieniędzy w wykonaniu zobowiązania, które ma na celu spłatę przez bank długu wobec właściciela karty bankowej. Zgłoszony znak towarowy ma zatem charakter opisowy względem wspomnianych towarów, których przeznaczenie jest ściśle związane z pojęciem płatności. Należy bowiem stwierdzić, że wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, nie można wykluczyć, iż po przeczytaniu zgłoszonego znaku towarowego właściwy krąg odbiorców będzie go postrzegał jako opis między innymi operacji wypłaty gotówki, które są kojarzone z płatnościami.

78 Niezależnie od powyższego należy przychylić się do twierdzenia OHIM, że automaty do wydawania banknotów mogą być wyposażone w szeroką gamę funkcji wykraczających poza zwykłą wypłatę gotówki, jak na przykład dokonywanie przelewów czy też – co zostało sprecyzowane w pkt 18 zaskarżonej decyzji – wydawanie wydruków z konta. W rezultacie właściwy krąg odbiorców będzie uznawał za opisowe wskazówki, zgodnie z którymi towar umożliwia dokonywanie automatycznych płatności w euro, pod warunkiem że właściwość ta będzie prawdziwa w odniesieniu do danego towaru [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie T-77/09 hofherr

communikation przeciwko OHIM (NATURE WATCH), niepublikowany w Zbiorze, pkt 30], a wszystko wskazuje na to, że jest tak właśnie w przypadku niniejszej sprawy.

79 A zatem Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła, że zgłoszony znak towarowy stanowi opis przeznaczenia „automatów do wydawania banknotów".

80 Ponadto należy zauważyć, że konieczność pozostawienia do swobodnego używania, o której mowa w pkt 44 powyżej, oznaczająca, iż oznaczenia lub wskazówki, które określają właściwości towarów lub usług objętych zgłoszeniem, muszą pozostawać do dyspozycji wszystkich podmiotów, wymaga, by konkurenci skarżącej pragnący wbudować w swych automatach do wydawania banknotów mechanizm dokonywania automatycznych płatności w euro mogli swobodnie użyć wyrażenia „euro automatic payment".

81 W czwartej kolejności, jeżeli chodzi o „automaty do wydawania wydruków z konta, wyciągów z konta", Izba Odwoławcza uznała zasadniczo w pkt 18 zaskarżonej decyzji, że są one ściśle związane z „automatami do wydawania banknotów", ponieważ oba te towary są wbudowane w jedno urządzenie, w związku z czym zgłoszony znak towarowy będzie wywoływał te same opisowe konotacje w odniesieniu do obu tych towarów.

82 Należy bowiem stwierdzić, że „automaty do wydawania wydruków z konta, wyciągów z konta" z jednej strony i „automaty do wydawania banknotów" z drugiej strony mogą zostać połączone w jedną i tę samą maszynę i te pierwsze mogą, podobnie jak automaty do wydawania banknotów, być wyposażone także w inne funkcje. W rezultacie właściwy krąg odbiorców będzie postrzegał zgłoszony znak jako opis podstawowej

właściwości rozpatrywanych towarów, a mianowicie tego, że mogą one mieć wbudowany mechanizm dokonywania automatycznych płatności w euro.

83 A zatem Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła opisowy charakter zgłoszonego znaku towarowego w odniesieniu do „automatów do wydawania wydruków z konta, wyciągów z konta".

84 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła na podstawie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, że zgłoszony znak towarowy ma charakter opisowy względem towarów należących do klasy 9, takich jak wymienione w pkt 4 powyżej.

— W przedmiocie usług należących do klasy 36

85 Odnosząc się do usług należących do klasy 36, należy stwierdzić, po pierwsze, że z jednej strony w całości służą one, w szczególności w kontekście sektora bankowości, finansów i informatyki, do celów przeprowadzania transakcji handlowych i finansowych oraz że z drugiej strony i wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, wszystkie wspomniane usługi wiążą się z realizacją operacji płatniczych, niezależnie od tego, czy odbywa się to za pomocą karty, czy – w zależności od przypadku – drogą elektroniczną.

86 Z tego względu, zważywszy na wysuwane przez skarżącą argumenty (zob. pkt 30 i 31 powyżej), należy uściślić, że z sytuacją taką mamy do czynienia w szczególności w trafnie przytoczonym przez Izbę Odwoławczą przypadku usług maklerskich w obrocie akcjami i obligacjami i pośrednictwa w elektronicznej sieci komunikacyjnej on-line, które mogą prowadzić do dokonania przez brokera w interesie beneficjenta transakcji zapłaty za papiery wartościowe na danym rynku. Izba Odwoławcza równie

słusznie uznała, że usługi wymiany pieniędzy polegają na dokonaniu operacji płatności mającej na celu wzajemną wymianę walut.

87 W tych okolicznościach usługi należące do klasy 36 posiadają wspólną właściwość, a nawet mają ten sam przedmiot, w związku z czym można stwierdzić, że należą one do jednorodnej grupy usług i że do celów rozpatrzenia dotyczącego ich zgłoszenia znaku wystarczy przeprowadzić całościową ocenę według kategorii, taką jak zawarta w pkt 25–27 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą omawiane usługi oferują możliwość dokonywania lub otrzymywania automatycznych płatności w euro (zob. analogicznie ww. w pkt 54 wyrok w sprawach połączonych P@YWEB CARD i PAYWEB CARD, pkt 80).

88 Po drugie, należy stwierdzić, że z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców istnieje wystarczająco bezpośredni i konkretny związek między z jednej strony oznaczeniem słownym „euro automatic payment" a z drugiej strony szczególną właściwością wszystkich usług należących do klasy 36 i w kontekście transakcji handlowych i finansowych w dziedzinie bankowości, finansów i informatyki, polegających na umożliwianiu dokonywania lub otrzymywania automatycznych płatności w euro, także drogą elektroniczną, ściśle związaną z pojęciem automatyczności.

89 Ponadto należy odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym w swej wcześniejszej praktyce decyzyjnej OHIM uznawał, że znak, który wywołuje jedynie skojarzenia z dziedziną bankowości i finansów, do której odnoszą się dane usługi, nie stanowi ich opisu. Należy bowiem przypomnieć, że wydawanie przez izby odwoławcze na mocy rozporządzenia nr 207/2009 decyzji dotyczących rejestracji oznaczenia jako wspólnotowego znaku towarowego wchodzi bowiem w zakres kompetencji ograniczonej, a nie uprawnień dyskrecjonalnych. Stąd zgodność decyzji izb odwoławczych z prawem powinna być oceniana wyłącznie na podstawie tego rozporządzenia, zgodnie

z jego wykładnią dokonaną przez sąd Unii, a nie na podstawie ich wcześniejszej praktyki decyzyjnej (ww. w pkt 44 wyrok w sprawie STREAMSERVE, pkt 66).

90 Należy zatem stwierdzić, zgodnie z tym, co uznała Izba Odwoławcza w pkt 24 zaskarżonej decyzji, że ze względu na to, iż wyrażenie „euro automatic payment" dostarcza bezpośrednich informacji na temat przedmiotu usług należących do klasy 36, zgłoszone oznaczenie może stanowić zwykły opis samej natury przedmiotu owych usług.

91 W tych okolicznościach Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła na podstawie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, że zgłoszony znak towarowy ma charakter opisowy względem usług należących do klasy 36, takich jak wymienione w pkt 4 powyżej.

92 Wyciągniętych w pkt 84 i 91 powyżej wniosków nie podważa argumentacja skarżącej przytoczona w pkt 32–35 powyżej, według której wyrażenie „euro automatic payment" nie ma charakteru opisowego, a jedynie wywołuje skojarzenia, a wręcz jest zbiorem dowolnie dobranych słów, w zależności od tego, czy towary i usługi objęte zgłoszeniem znaku należą lub nie do dziedziny bankowości i finansów.

93 Z orzecznictwa wynika bowiem, że podczas gdy opis odpowiada bezpośredniemu określeniu przedmiotu, jakości lub właściwości towarów i usług, dla których dokonano zgłoszenia znaku, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 207/2009, wywoływanie skojarzeń charakteryzuje się brakiem wystarczająco ścisłego związku między zgłoszonym znakiem towarowym a danymi towarami lub usługami, tak że

nie wykracza poza dopuszczalną sferę sugestii [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-24/00 Sunrider przeciwko OHIM (VITALITE), Rec. s. II-449, pkt 22, 24].

94 W rezultacie, ponieważ zostało wykazane, że wyrażenie „euro automatic payment" ma charakter opisowy względem towarów należących do klasy 9 i usług należących do klasy 36, wspomniane wyrażenie mieści się w sferze opisu, do którego odnosi się art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009, i nie może zostać uznane za przynależne do sfery wywoływania skojarzeń.

95 Zważywszy na ogół powyższych rozważań, Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła charakter opisowy zgłoszonego znaku towarowego względem towarów i usług należących do klas 9 i 36, takich jak wymienione w pkt 4 powyżej. Zarzut pierwszy należy zatem oddalić jako bezzasadny.

96 Ponieważ w myśl utrwalonego orzecznictwa z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 bardzo jasno wynika, że do odmowy rejestracji oznaczenia w charakterze wspólnotowego znaku towarowego wystarczy, aby znalazła zastosowanie jedna z wymienionych w nim bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji [wyrok Trybunału z dnia 19 września 2002 r. w sprawie C-104/00 P DKV przeciwko OHIM, Rec. s. I-7561, pkt 29; wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-160/07 Lancôme przeciwko OHIM - CMS Hasche Sigle (COLOR EDITION), Zb.Orz. s. II-1733, pkt 51], nie ma potrzeby rozpatrywać drugiego zarzutu skarżącej, dotyczącego naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

97 W rezultacie skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

98 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem OHIM – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Euro-Information – Européenne de traitement de l'information zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 kwietnia 2011 r.

Podpisy